

† ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Μ. ΚΥΠΡΙΑΔΗΣ

(1888-1958)

Ἡ Γεωπονικὴ Ἐπιστῆμη ἔχασεν ἐπίλεκτον μέλος αὐτῆς μετὸν θάνατον (18-3-58) τοῦ Ἐπαμεινώνδα Κυπριάδου, ἀλλὰ καὶ ἡ καθόλου Οἰκονομικὴ Πολιτικὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐστερήθη ἐπινοητικοῦ, δραστηρίου καὶ δυναμικοῦ στοιχείου αὐτῆς. Σπουδάσας εἰς Βέλγιον (Γεωπονικὴ Σχολὴ Gembloux), ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα (1910), ὅπου κατέλαβε διαδοχικῶς θέσεις νομογεωπόνου, καθηγητοῦ ἀπὸ τῆς Ἀβερωφείου Γεωργικῆς Σχολῆς Λαρίσης, μέχρι τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν (1925) καὶ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (1933), ἐργαζόμενος ἀπαύστως καὶ εἰς σωρείαν ἄλλων σχετικῶν ζητημάτων τῆς Γεωργικῆς Οἰκονομίας, εἴτε καὶ διευθύνων Δημοσίας ὑπηρεσίας (Διεύθυνσιν Γεωργικῶν Ἐφαρμογῶν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, 1929). Ἦσχολήθη μετὰ τοὺς Συνεταιρισμοὺς ἰδρύσας κατὰ τὴν πρώτην ἐποχὴν αὐτῶν (1914/15) εἰς Λεχώνια, Καραμπάσι, Φάρσαλα, Βελεστίνον κλπ. τοιοῦτους ἤδη πρὸ τοῦ νόμου 602, εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὁποίου καὶ συνετέλεσε κατόπιν. Διέκρινε αὐτοκαλλιεργούμενα κτήματα (Παπαγεωργίου) εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου εἰσήγαγε τὸ πρῶτον (1916) τὴν μηχανοκαλλιέργειαν. Κατέγινεν ἀπὸ μακροῦ θεωρητικῶς, πρακτικῶς, προπαγανδιστικῶς, μετὸν «Ἀναδασμὸν τῆς Γῆς», εἰς τὸν ὁποῖον προσέφερον ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπὴν (Ἰταλία, Ἰσπανία, Γερμανία, Ὀλλανδία, Βέλγιον) λαμπρὰς ὑπηρεσίας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφήρμωσε τὸν ἀναδασμὸν εἰς πολυτεμαχισμένα χωρία (Γιαννίκι, Παλαμᾶ Καρδίτσης, Βελεσιῶτες Δομοκοῦ, Κωνσταντινᾶτο Σερρῶν, Σταυροδρόμι Γιαννιτσῶν, Περδικορράχη Τρικκάλων κλπ. μετὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα, καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀποδοτικότητά τοῦ χρόνου τῶν ἀγροτῶν καὶ τῆς καλλιέργειας, ἀξίας κλπ. τῆς γῆς, παρὰ τὴν ἀντίθεσιν πολλῶν τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν. Τὸ 1929 ὡς διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἐπεδόθη εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν ἐξαγωγὴν νωπῶν ὀπωρῶν, διὰ τῆς χρησιμοποίησώς ὀχημάτων καὶ πλοίων-ψυγείων.

Τὸ 1926 ἀνέλαβε τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐταιρείας «Λυσιμαχία» εἰς τὸ Ἀγρίνιον, ἐκτελέσας αὐτόθι σπουδαῖα ἔργα ἐγγειοβελτιωτικὰ καὶ ἀποστραγγιστικά, καθὼς καὶ ἀξιοποίησώς τῶν πέριξ τῶν λιμνῶν (Λυσιμαχίας καὶ Τριγωνίας) ἐκτάσεων. Τὸ 1933 διωρίσθη πρῶτος Πρόεδρος τοῦ νεοσυσταθέντος Ὀργανισμοῦ Κωπαίδος καὶ συνέβαλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ, ὅταν ἡ ἐκμετάλλευσίς του περιήλθεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Ἐταιρείαν εἰς τὸ

Ἑλληνικὸν Δημόσιον. Μὲ νύξιν τοῦ Κυπριάδου ἐπραγματοποιήθη καὶ τὸ πορθεῖον Ρίου καὶ Ἀντιφρίου (1946).

Διετέλεσεν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἀντιπρόεδρος τοῦ Διεθνoῦς Συνδέσμου Ἐπιστημόνων Γεωπόνων καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Γεωπόνων.

Ὁ μεταστὰς ἠσχολήθη κατὰ καιροὺς καὶ μὲ τὴν πολιτικὴν, Τὸ 1925 ἴδρυσε μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Σ. Χρισώτη τὸ Γεωργικὸν Κόμμα, τὸ 1950 μετὰ τοῦ Μπαλτατζῆ τὸ Ἀγροτικὸν Κόμμα. Τὸ 1945 διορίσθη (Κυβέρνησις Βούλγαρη) Γενικὸς Διοικητὴς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, εἰς δὲ τὴν Κυβέρνησιν Π. Κανελλοπούλου (1948) ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα Ὑπουργοῦ Γεωργίας καὶ Ἐφοδιασμοῦ.

Ὁ Κυπριάδης κατὰ τὰ τριάκοντα ἔτη τῆς καθηγεσίας του εἰς ἀνωτάτας σχολὰς, ἐδίδαξε τὰ πλεῖστα τῶν γεωπονικῶν μαθημάτων. Οὕτως ἐδίδαξε τὰ μαθήματα : 1) Γεωργικὰ μηχανήματα (Ἀβερῶφειος Σχολὴ Λαρίσης), 2) Γεωργικὴ ὕδραυλικὴ (Ἀβερῶφειος Σχολὴ Λαρίσης), 3) Γεωργικὴ μηχανολογία (Ἀνωτάτη Γεωπονικὴ Ἀθηνῶν, 4) Γεωργικὴ Οἰκονομία (Ἀνωτάτη Γεωπονικὴ Ἀθηνῶν), 5) Γενικὴ καὶ εἰδικὴ γεωργία (Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης). Οὗτος ἐξελέγη πεντάκις — λόγω τῶν ἐνδιαμέσων παραιτήσεών του — καθηγητής.

Ἐκτὸς τῶν ἔργων, ἐκθέσεων, εἰσηγήσεων καὶ μελετῶν, αἱ ὁποῖαι προανεφέρθησαν ὁ Κυπριάδης εἶχε συγγράψει : *L'exploitation rationnelle d'une ferme modele* (Βέλγιον), Ἡ Ἐλαία τοῦ Πηλίου (1916). Τὰ ἀποτελέσματα τῆς βαθειᾶς καλλιέργειας. Ἡ μεγάλη γεωργικὴ ἐκμετάλλευσις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παραγωγῆς τοῦ σίτου. Μηχανικὴ καλλιέργεια. Κέντρα Βελτιώσεως Παραγωγῆς σίτου. Τὰ γεωργικὰ μηχανήματα (1929). Αἱ μεγάλαι γεωργικαὶ ἐπιχειρήσεις. Ἡ διαμόρφωσις τῆς ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας (1944). Αἱ μεταπολεμικαὶ ἀνάγκαι εἰς ἀροτριῶντα καὶ ἔλκυστήρας (1944). Τὰ παραγωγικὰ μας ἔργα (1944). Αἱ ἀρδεύσεις καὶ ἡ μορφή τῆς ἰδιοκτησίας (1944). Τὰ καπνὰ μας (1945). Ὁ κάμπος τοῦ Ἀγρινίου (1947). Ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς γεωργίας μας (1947). Αἱ γεωργικαὶ ἐφαρμογαὶ (1948). Ἡ μηχανικὴ ἐκμετάλλευσις τῶν μικρῶν κτημάτων (1952). Τὸ οἰκονομικώτερον ὄργανον ἐν Ἑλλάδι. Τὰ γεωργικὰ μηχανήματα (1953). Ἐπίσης εἶχε δημοσιεύσει πλείστας ἀνακοινώσεις, μελέτας καὶ ἄρθρα εἰς περιοδικὰ καὶ τὸν ἡμερήσιον τύπον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἐκλαϊκευτικὰ τῆς γεωπονικῆς ἐπιστήμης.